

Ayaklarım Benim

– Öz · 22 Temmuz 2020

AYAKLARIM BENİM

Ben bir yol gidiyorum
Ayaklarım benim
Lâlelerle karanfillerle konuşuyorum
Kandığım gül, kanadığım diken
Eriyip yüreğime akıyor
Asude bir dem arıyor
Seni içimde taşıyan başım. Sen,
Toprağın bağrında açan bahar çiçeği
Her bakışında bir aşk gizleniyor
Ne kadar aynı duyguları taşıyoruz seninle
Ey sevdiğim! seni bir yerinden kalbime çiziyorum
Kendimi değil, yokluğunu görmek için. Bir güzel yürüyüşün vardı eskiden
Sahilleri dolaşırdık birlikte
Çeşmealtı kokardın saçlarını okşadıkça
Açtım özlemlere silinmiş sayfaları
Hiç birinden sen yoktun, ne acı
Unutulmuş bu kentte sana duyulan hasret
Neden mi? acılar el koymasın rüyalarım.

Sen şafağı bülbülle emziren Nuri
Niçin sessiz sessiz üzölüp duruyorsun
Nazım'da olsan Orhan Veli Kanık Da olsan
Seni kimse dinlemez sana kimse elini uzatmaz
Çünkü, rüzgâr vurdukça kanatlarına
Herkes ayazlara yakalanmasın diye senden kaçar.

Nuri Dağdelen

22.0.7.2020